

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА ПІСКУНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ

ЗАЯВА № 5497/02

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 ГРУДНЯ 2005

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у статті 44 § 2 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Піскунов проти України”

Європейський Суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. А. Б. Бака (Mr A.V. Baka), *Голова*,
- п. І. Кабрал Барето (Mr I. Cabral Barreto),
- п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
- п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
- п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrekhelidze),
- пані Д. Йочене (Ms D. Jociene),
- п. Д. Поповіч (Mr D. Popovic), *судді*,

після засідання у нарадчій кімнаті 22 листопада 2005 року, виносить наступне рішення, яке було прийняте вказаною датою:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 5497/02, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основних свобод (далі - Конвенція) громадянином України, Олексієм Івановичем Піскуновим (далі – заявник), 20 грудня 2001 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений його Уповноваженим пані В. Лутковською і пані З. Бортоновською.
3. 24 жовтня 2003 року Суд вирішив надіслати скаргу на комунікацію Уряду. Відповідно до положень статті 29 § 3 Конвенції Суд вирішив розглянути заяву щодо суті разом з питанням про її прийнятність.

ФАКТИ

4. Заявник народився в 1949 році і на цей час проживає в м. Донецьк. Заявник працював на ДВАТ шахта “ім. О.О. Скочинського (далі – “ДШС”).

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. В грудні 2000 року заявник звернувся до Кіровського районного суду м. Донецьк (далі – Кіровський районний суд) з позовом до ДШС про стягнення заробітної плати.
6. 24 січня 2001 року Кіровський районний суд присудив стягнути з ДШС на користь заявника 9 349,78¹ гривень компенсації.

¹ 1 836,86 євро – “ЄВРО”.

7. 24 лютого 2001 року Державна виконавча служба Кіровського району м. Донецька (далі – державна виконавча служба) відкрила виконавче провадження.
8. 11 листопада 2002 року державний виконавець проінформував заявника, що рішення суду не може бути виконано через нестачу коштів ДШС. Також заявнику було повідомлено про порушення процедури банкрутства проти ДШС і накладення господарським судом Донецької області заборони на виконання рішення щодо цього підприємства.
9. 23 грудня 2002 року господарський суд Донецької області заборонив стягнення державною виконавчою службою коштів з рахунків ДШС у зв'язку з розглядом процедури банкрутства та проведенням процедури санації.
10. 7 лютого 2003 року державний виконавець поновив виконавче провадження справи. Однак, це рішення було скасовано начальником Державної виконавчої служби у зв'язку з порушенням процедури банкрутства проти ДШС.
11. 3 березня 2003 року Кіровський районний суд присудив заявнику додаткову компенсацію за безпідставну затримку у виконанні рішення суду і зобов'язав ДШС сплатити йому 826,98¹ гривень компенсації.
12. 11 квітня 2003 року господарський суд Донецької області затвердив досягнуту мирову угоду між ДШС і кредиторами і припинив провадження у справі про банкрутство.
13. 19 травня 2003 року ДШС звернулась із заявою до Кіровського районного суду про заміну боржника в виконавчому провадженні на державне підприємство „Донецьквугілля”, яке стало правонаступником ДШС згідно з наказом Міністерства палива та енергетики.
14. 22 серпня 2003 року державний виконавець зупинив виконавче провадження у справі заявника до заміни судом сторони у цьому провадженні.
15. 15 січня 2004 року Кіровський районний суд замінив сторону у виконавчому провадженні.
16. 11 травня 2004 року заявника отримав суму в розмірі 9 309,88² гривень, присуджену йому рішенням суду від 24 січня 2001 року та

¹ ЄВРО 148,35.

² ЄВРО 1836,86.

826,88³ гривень, присуджену рішенням суду від 3 березня 2003 року.*

17. 18 травня 2004 року державний виконавець закінчив провадження у справі заявника у зв'язку з повним виконанням рішень суду.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

18. Відповідне національне законодавство було викладено в рішенні „*Romashov проти України*” (*Romashov v. Ukraine*) (№ 67534/01, §§ 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

19. Заявник скаржився на відмову державних органів виконати рішення Кіровського районного суду м. Донецька від 24 січня 2001 року та 3 березня 2003 року. Він стверджував, що тривалість виконавчого провадження була безпідставною і є порушення статті 6 § 1 Конвенції, якою передбачено таке:

“Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків ..., має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом ...”

A. Щодо прийнятності

20. Уряд навів заперечення схожі до тих, які Суд відхилив в справі „*Romashov проти України*” (*Romashov v. Ukraine*) (див. вищезгадане рішення *Romashov*, §§ 28-33). Зокрема, він стверджував, що заявник не може вважатися потерпілим від порушення Конвенції, так як рішення суду були виконані і не були вичерпані національні засоби захисту.
21. Суд вважає, що заявник обґрунтовано стверджує, що є потерпілим від порушення статті 6 Конвенції, з огляду на тривалу затримку у виконанні рішень суду від 24 січня 2001 року та 3 березня 2003 року і відмову органів влади надати за це відшкодування. Відповідно, Суду відхиляє заперечення Уряду.

B. Щодо суті

¹ ЄВРО 148,35.

*. Сторони погодились, що рішення суду було виконано повністю. Різниця 39,9 грн. між сумою, присудженою рішенням суду і сумою, виплаченою заявнику, очевидно пов'язана із сплатою банківських послуг, які були здійснені заявником.

22. В своїх зауваженнях, Уряд далі навів аргументи, схожі до тих, що є в справі „*Ромашов проти України*” (*Romashov v. Ukraine*), стверджуючи, що не було порушення § 1 статті 6 Конвенції (див. вищезгадане рішення *Romashov*, §37).
23. Заявник не погодився.
24. Суд відзначає, що рішення Кіровського районного суду м. Донецька від 24 січня 2001 року залишалось не виконаним до 18 травня 2004 року, незважаючи на додаткове рішення суду від 3 березня 2003 року, після чого справа була направлена на комунікацію Уряду; затримки в результаті склали 3 роки і 4 місяці. Уряд вважає, що друге рішення суду було складовою частиною провадження.
25. Суд нагадує, що у справах з питаннями подібними до тих, що містяться у цій заяві, він визнавав порушення § 1 статті 6 Конвенції (див., наприклад, „*Войтенков проти України*” (*Voytenko v. Ukraine*), № 18966/02, §§ 46-48, від 29 червня 2004 року).
26. Дослідивши всі надані матеріали до справи, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу здатного доцільно довести різницю висновків щодо даної справи. Суд вважає, що внаслідок тривалої відмови забезпечити виконання першого рішення суду на користь заявника, органи державної влади України перешкоджали йому отримати кошти, на які він мав право. Отже, відповідно, мало місце порушення § 1 статті 6 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.”

A. Шкода та витрати на провадження в Суді

28. Заявник вимагав 20 000 ЄВРО як компенсації немайнової шкоди. Він не заявляв жодних вимог щодо матеріальної шкоди чи витрат на провадження в Суді.
29. Уряд стверджував, що вимоги заявника безпідставні і, що визнання порушення, якщо таке буде встановлено, буде достатньою справедливою компенсацією у даній справі.

30. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як це вимагає стаття 41 Конвенції, суд на відшкодування моральної шкоди присуджує заявникові кошти в сумі 1600 ЄВРО.

В. Пеня

31. Суд вважає за доречне призначити пеню, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку, до якого повинні бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скаргу прийнятною;
2. *Встановлює*, що було порушення статті 6 § 1 Конвенції;
3. *Встановлює*, що
 - (а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним відповідно до статті 44 § 2 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявникові суму, що складає 1 600 ЄВРО (одна тисяча шістсот ЄВРО) на відшкодування немайнової шкоди, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника при конвертації у національну валюту держави-відповідача на день здійснення виплати;
 - (б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.
4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 13 грудня 2005 року, відповідно до правила 77 §§ 2 та 3 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЄ (S. Dollé)

А. Б. БАКА (A.B. Baka)

Секретар секції

Голова